

Matkalla

julkaistu 25.11.2019

Merijärvi 17 lukee tienviitassa, kun käännyin Alavieskasta kohti Taluskylää. Kahden vuoden aikana olen ohittanut tuon viitan useita kertoja. Usein minulta on kysytty, miltä tuntuu hoitaa kanttorin työtä myös Merijärvellä. Olen kertonut viihtyvänä molemmissa paikoissa. Merijärven kappeliseurakunnan myötä olen saanut toisen pienen ja mukavan työyhteisön. Välillä olen saanut kokemuksia suuresta työyhteisöstä - jopa kollegoista - ja kokenut olevani tervetullut. Myös seurakuntalaiset ovat ottaneet minut hyvin vastaan.

Matka Merijärvelle on taittunut omalla autolla. Moni tärkeä puhelu on tullut ajellessa puhuttua handsfreen avulla. Joskus olen päässyt työtoverin kyydissä ja keskusteluaiheita on riittänyt. Olen oikeastaan ihmetellyt, miten Merijärvi onkin ollut minulle lähes tuiki tuntematon. Nyt tie on tuttu ja vain yhden kerran olen joutunut kelin takia palaamaan takaisin. Kirkossa olin käynyt pari kertaa aikaisemmin. Nyt kirkko tuoksuineen, portaineen, urkuineen ja ihmisineen on tullut tutuksi.

Jokainen kirkko rakennuksena on puhutteleva. Mutta kirkkoon kokoontuva seurakunta vasta antaa sille merkityksen. Jumalan huone on tarkoitettu juuri Jumalan ja ihmisen kohtaamiseen, toki myös toinen toisemme kohtaamiseen. Ensimmäisen adventtikynttilän sytyttyä seurakunta yhtyy riemulliseen Hoosianna- virteen. Adventin paastonaika on matka itsensä tutkimiseen. Olenko valmis kohtaamaan Joulun Lapsen? Jouluaaton ja -aamun hämärässä hautausmaalla palavat kynttilät kertovat kaipauksesta. Ihmisvirta kohti kirkkoa ja täyttyvät kirkon penkit kertovat, että muutakin kaipausta on.

Syksystä lähtien olen paluumatkallani käänntynyt usein hautausmaalle. Se matka, jota olen monet kerrat seurannut vierestä, on totta nyt minun kohdallani. Matka on pitkä, mutta tällä tiellä en ole yksin.

Eila Kotiaho

